

**ASHTON BIZTOSJELÖLT ÁLTAL
AZ EURÓPAI PARLAMENT KÉRDÉSSORÁRA
ADOTT VÁLASZOK**

B. rész – Szakterületre vonatkozó kérdések

1. A „Globális Európáról” szóló közleményt úgy tekintik, mint a Bizottság – nemzetközi kereskedelemre és a Bizottság versenyképességi stratégiája külső komponensére vonatkozó – politikai nyilatkozatát. Figyelemmel a súlyos pénzügyi válságra, a gyorsan emelkedő élelmiszerárakra és a környezeti feltételek világszerte továbbra is zajló romlására, amelyek komoly hatást gyakorolnak a nemzetközi kereskedelemre és a világgazdaságra, tervezi-e a fenti közleményben felsorolt kereskedelempolitikák – különös tekintettel az EU-ból származó áruk és szolgáltatások piacra jutására a harmadik országokban, a kereskedelem védelmét szolgáló eszközök használatára, a szellemi tulajdonjogok érvényesítésére és az uniós vállalatok jelentős külföldi közbeszerzési piacokhoz való hozzáférésére – bármelyikének kiigazítását?

A „Globális Európáról” szóló közlemény azzal a speciális kérdéssel foglalkozik, hogy a kereskedelmi politika milyen módon erősítheti meg Európa külső gazdasági versenyképességét és hogyan járulhat hozzá társadalmi stabilitásunk fokozásához. A Globális Európa központi állítása, hogy gazdaságaink és társadalmaink ereje szempontjából alapvető jelentőségű a kereskedelemre való nyitottságunk, valamint mások felénk irányuló nyitottsága és a globális gazdaságban való részvétel. Természetesen készen kell állnunk arra, hogy e politikát a változó globális viszonyokhoz igazítsuk. Folyamatosan alkalmazkodtunk kell munkamódszereinket illetően, és annak biztosítása érdekében, hogy figyelmünk a megfelelő kérdésekre irányuljon. Ugyanakkor az a véleményem, hogy a jelenlegi válság csak megerősíti a Globális Európa elkötelezettségének jelentőségét, amellyel a tisztességes kereskedelmi feltételek és a szabályokon alapuló nyitott globális gazdaság, valamint e szabályok érvényesítésének hatékony eszközei mellett áll ki.

Továbbra is megalapozott az a gazdasági elemzés, amelyre a Globális Európa stratégia épül. Megerősítik ezt a 2007-es adatok, amelyek szerint az Unió továbbra is jó teljesítményt nyújt az exportpiacokon, különösen a magas fokú szakképzettséget vagy szakértelmet igénylő termékek és szolgáltatások esetében. Európa kereskedő kontinens; szorosan beépült a globális ellátási láncokba és a beszerzett termékek és az értékesített exportcikkek tekintetében egyaránt függ a globális piacoktól, ami így is fog maradni.

A jelenlegi helyzetben nehéz megjósolni, hogy napjaink pénzügyi válsága milyen hatást fog gyakorolni e helyzetre, illetve általában véve a nemzetközi kereskedelemre. A fogyasztás visszaeséséből adódóan a kereslet csökkenésével kell számolnunk a fejlett piacokon, és feltehetőleg hasonló gyengülésre számíthatunk egyes olyan országok esetében is, amelyek a feltörekvő gazdaságokhoz tartozó partnereink egyre bővülő sorából kerülnek ki. Emellett a globális visszaesések idején válhat a legerősebbé a protekcionista lépések irányába ható nyomás mind Európában, mind kereskedelmi partnereink körében. Mindezt fokozza az erőforrásokkal – pl. az alapvető élelmiszerekkel – kapcsolatos növekvő nyomás, valamint a gazdasági növekedés környezeti hatásainak csökkentésére irányuló sürgető kényszer, amely nálunk és a fejlődő világban egyaránt jelentkezik.

Általánosságban úgy vélem, hogy a Globális Európa prioritásai megfelelőek a jelenlegi helyzetben. Fontos, hogy továbbra is határozottan elkötelezzük magunkat amellett, hogy biztosítjuk azt, hogy vállalataink tisztességes feltételek mellett hozzáférhessenek az exportpiacokhoz, valamint azt, hogy kereskedelmi partnereink megfeleljenek WTO-kötelezettségeiknek. A feltörekvő gazdaságokkal kötendő átfogó szabadkereskedelmi megállapodásokról folyó tárgyalások fontos eszközt képviselnek e tekintetben. Megközelítésmódunk határozottabbá válásához szintén hasznos módon járult hozzá a Bizottság, a tagállamok és a vállalkozások között működő, a piacra jutást elősegítő partnerség 2007-es elindítása. Továbbra is kiemelt erőforrásokat kell fordítanunk – a piacra jutást elősegítő partnerség és más eszközök felhasználásával – azon cél elérésére, hogy az uniós exportőrök méretüktől függetlenül tisztességes bánásmódban részesüljenek külföldön. Ennek nagy jelentősége lesz a közbeszerzés terén, amely a globális gazdaság egyik legzártabb piaca – mely területen ugyanakkor az európai vállalatok – méretüktől függetlenül – értékes tapasztalatokkal rendelkeznek. Mindemellett tisztában vagyok azzal, hogy a közbeszerzési piac azok közé a területek közé tartozik, ahol a legnehezebb előrelépni kétoldalú tárgyalásainkon, és ahol ugyanakkor tekintettel kell lennünk a partnereink tárgyalási pozíciója mögött meghúzódó helyi körülményekre is. Szeretném, ha például elő tudnánk segíteni az európai környezetvédelmi befektetések és technológiák piacra jutását a nagy feltörekvő ipari piacokon, ahol ez hozzájárulhatna a kis szén-dioxid-kibocsátással járó fejlődés felé való elmozduláshoz. E célnak Kínával folyó kereskedelmi tárgyalásaink napirendi pontjai között kiemelt figyelmet szeretnék biztosítani.

Emellett nem szabad vonakodnunk attól, hogy kereskedelemvédelmi rendszerünket felhasználjuk annak garantálása érdekében, hogy más országok tisztességes módon kereskedjenek és ne folytassanak dömpingexportot piacainkon az európai gazdasági érdekeket sértve. A hatékony kereskedelemvédelem a nyitott piac kiegészítője: Európa nyitott a kereskedelemre, de elvárjuk, hogy kereskedelmi partnereink tisztességes módon kereskedjenek.

Meggyőződésem az is, hogy helyesen járunk el, amikor globális küzdelmet folytatunk a hamisítás ellen, nem csupán azért, mert e jelenség igen nagy károkat okoz vállalatainknak és megalapozott versenyelőnyeiket közvetlenül csorbítja, de azért is, mert a hamisított áruk igen nagy valószínűséggel nem biztonságos vagy gyenge minőségű termékek is lehetnek.

2. A WTO júliusi miniszteri üléseinek kudarca után, és mivel a dohai forduló lezárása nem várható, melyek a WTO-tárgyalások elhúzódó patthelyzetének hosszú távú következményei az Európai Unió és a világ többi része számára? Mi a jövője a WTO-központú multilaterális kereskedelmi rendszernek, ha a dohai forduló nem tudja teljesíteni fejlesztési ígéretét? Ön szerint el kell-e távolodni az „egységes kötelezettségvállalás” vezérelvétől? Aktívan támogatni fogja-e a WTO reformját, beleértve e szervezet parlamenti dimenziójának létrehozását a WTO-tárgyalások demokratikus legitimitásának és átláthatóságának fokozása érdekében?

Először azt kell megjegyezni, hogy az eddigiek során most júliusban álltunk legközelebb ahhoz, hogy megállapodás jöjjön létre a dohai fejlesztési menetrendre vonatkozóan, és a továbbiakban ezeket az erőfeszítéseket szeretném továbbvinni. A dohai forduló kudarca több szinten is komoly következményekkel járna. Elvész annak lehetősége, hogy a dohai forduló olyan határozott fejlesztési csomagot eredményezzen, amely magába foglalja a legkevésbé fejlett országok vám- és kvótamentes piacra jutását, a kereskedelemösztönző támogatást és a kereskedelem megkönnyítését. Kereskedelmi lehetőségek is elvesznek, a fejlett országokban és a növekedést mutató feltörekvő gazdaságokban egyaránt. Elvész a biztosíték, amelyet egy olyan kereskedelmi megállapodás nyújthat, amely véglegessé és visszafordíthatatlanná tenné a tizennégy-tizenöt évvel ezelőtt lezajlott legutóbbi többoldalú kereskedelmi megállapodás óta egyoldalúan felajánlott piacra jutási lehetőségeket. Elvész annak lehetősége, hogy az Egyesült Államok mélyrehatóbb agrárreform felé mozduljon el annak érdekében, hogy az amerikai agrártámogatások kevésbé károsítan hassanak a fejlődő országok termelőire. Több tucat olyan területet lehetne felsorolni, amelyekben a dohai megállapodás fokozódó mértékben hozzájárulna a globális gazdaság nyitottabbá válásához, illetve pontosabban meghatározná és megerősítené azokat a globális szabályokat, amelyek segítenek biztosítani a világgazdaság méltányosságát.

A dohai forduló kudarca feltétlenül csorbítaná a WTO hitelességét, nem utolsósorban a feltörekvő gazdaságok és a fejlődés alacsonyabb lépcsőfokain elhelyezkedő fejlődő országok körében. A dohai forduló olyan újfajta kereskedelmi megállapodást tűzött ki célul, amely azt bizonyítja, hogy a többoldalú kereskedelmi rendszer képes tükrözni a fejlődő országok eltérő igényeit. Fennáll az a veszély, hogy a dohai kudarc hatására egyes fejlődő országok azt a következtetést vonják le, hogy érdekeik előremozdítása a meglévő intézményrendszereken belül nem lehetséges.

Elismerem, hogy az egységes kötelezettségvállalás koncepciója a WTO 153 országot tömörítő tagságát figyelembe véve hatalmas politikai és gyakorlati kihívásokkal jár, és úgy vélem, hogy a jövőben a WTO valószínűleg nagyobb mértékben változtatható tárgyalási struktúrákat fog kialakítani. Azonban a dohai forduló az egységes kötelezettségvállalás jegyében jött létre, és az egységes kötelezettségvállalás által biztosított egyensúly fontos mind a tárgyalás által érintett különböző területek – pl. mezőgazdaság, áruk, szolgáltatások – közötti egyensúly, mind pedig azon végső egyensúly szempontjából, amelynek a kereskedelem liberalizációja és a dohai fordulóban központi szerepet játszó speciális fejlesztési intézkedések között kellene fennállnia. A WTO gyakorlatára vonatkozóan elvben támogatom mindazon

változtatásokat, amelyek átláthatóbbá teszi a tárgyalás és a vitarendezés folyamatát, és amelyek révén a parlamenti képviselők nagyobb mértékben képesek ellenőrizni és befolyásolni kormányaik álláspontjait.

3. Az Ön megítélése szerint milyen hatást kell gyakorolnia az Európai Közösség és az AKCS-országok közötti gazdasági partnerségi megállapodásoknak a gazdasági növekedésre, a fejlődésre, az integrációra, a kohézióra és az AKCS-országok jövőbeni szerepére? Tekintettel egyes AKCS-országok – amelyek ideiglenes, csak árukra vonatkozó megállapodásokat írtak alá az Európai Bizottsággal – követeléseire, készen áll-e az átmeneti megállapodásokban szereplő fejezetek újratárgyalására? Folytatni fogja-e a teljes gazdasági partnerségi megállapodásokra vonatkozó tárgyalásokat? Hogyan kíván javítani az Európai Unió közvéleményben kialakult arculatán az AKCS-országokkal fenntartott kapcsolatokban?

A gazdasági partnerségi megállapodások célkitűzései nem változtak az AKCS és az EU által a 2000-ben megkötött cotonoui megállapodásban elfogadottakhoz képest. A gazdasági partnerségi megállapodásoknak elő kell segíteniük a fenntartható fejlődést és hozzá kell járulniuk a szegénység csökkentéséhez az AKCS-országokban. Ez kiterjed arra is, hogy kifejezetten erősíteni kell az AKCS regionális integrációs kezdeményezéseit a világgazdaságba való integrációjuk előmozdítása érdekében. Segítenünk kell az AKCS-országokat abban, hogy fokozatosan integrálódjanak a világgazdaságba, és kilépjenek peremhelyzetükből. A cotonoui megállapodásban nyújtott kereskedelmi kedvezmények keretében az AKCS részesedése az uniós kereskedelemről csökkenő tendenciát mutatott, és egyre inkább a feldolgozatlan nyersanyagokra koncentrált. E kedvezőtlen folyamat esetleges feltartóztatását önmagában eredménynek kell tekinteni, de aktív szerepet kell vállalnunk a gazdaságok diverzifikációjának támogatása terén. E célból teljes gazdasági partnerségi megállapodásokra van szükség, amelyek segítik az AKCS-országok iparát abban, hogy megfeleljen nemzetközi előírásoknak, új lehetőségeket nyitnak a szolgáltatások kereskedelmében, amely a fejlődéshez alapvető, valamint biztonságos jogi környezetet és gazdasági feltételeket alakítanak ki, amely a befektetések számára vonzóerőt jelent.

A 2007-ben kezdeményezett ideiglenes megállapodásokat alá kell írunk, hogy kereskedelmi rendszerünket a WTO- szabályokkal összhangba hozzuk és védjük partnereink piacrajutását. Tekintettel kell lennünk arra is, hogy bizonyos országok jelenleg folytatnak tárgyalásokat arra irányulóan, hogy teljes gazdasági partnerségi megállapodásokkal váltsák fel az ideiglenes megállapodásokat. E szélesebb körű tárgyalások körében az országok bármilyen problémát felvethetnek, beleértve olyanokat is, amelyek az ideiglenes megállapodásokhoz kapcsolódnak. Tisztában vagyunk a különböző régiók által felvetett problémákkal, és azzal is, hogy ugyanezen régiók emellett ismételtén kifejezték azon szándékukat, hogy teljes, fejlesztési irányultságú gazdasági partnerségi megállapodásokat kössünk velük.

Ezek a partnerségi megállapodások nem lesznek egyformák. Nyilvánvalóan nincs értelme olyan megállapodást kötni, amelyet az érintett régió nem képes végrehajtani,

tehát a megállapodásoknak figyelembe kell venniük a regionális különbségeket. Ugyanakkor mindegyik megállapodás esetében fontos, hogy teljes körű gazdasági partnerségre irányuljon, azaz a fejlődést szolgáló valamennyi lehetséges eszközt kiaknázzák.

A gazdasági partnerségi megállapodásokra irányuló tárgyalások a reformról szólnak, és változtatnak a kereskedelmi kedvezmények 30 éves rendszerén. Tárgyalásainknak szigorú határidőt szabott a cottonoui kereskedelmi rendszer 2007-es hatályvesztése. Az ilyen nagyszabású reformok soha nem könnyűek. A határidő betartása minden érintettől kompromisszumokat és nehéz döntéseket követelt. Amennyiben az ideiglenes megállapodások aláírása megvalósul, most kevésbé közvetlen nyomás alatt dolgozhatunk. Meggyőződésem, hogy tudunk változtatni a tárgyalások jellegén, és így is kell tennünk. Mindenképpen szeretnék aktív szerepet vállalni e kapcsolatok terén abban, hogy részletesen kifejtsem szándékainkat AKCS-partnereinknek és figyelmet szentelek e megállapodásokkal kapcsolatos elvárásaiknak és aggodalmaiknak. Remélem, e kapcsolathoz személyes fellépésemmel is hozzá tudok járulni; minden tőlem telhetőt szeretnék megtenni az AKCS-országokkal való kapcsolatok erősítése érdekében. Az Európai Parlamenttel és a civil társadalommal való szoros együttműködést ennek elengedhetetlen részének tekintem.

4. Tekintettel a globális gazdaság közelmúltbeli fejleményeire, a multilaterális kereskedelmi tárgyalások előrehaladásának elmaradására, és egyes kétoldalú tárgyalások vártnál lassabb előrehaladására, Ön szerint újból át kell-e gondolni az EU fő kereskedelmi partnereivel kapcsolatos stratégiáját? Nevezetesen, hogyan kívánja kezelni azokat a szabályozási és egyéb kérdéseket, amelyek nézetkülönbségeket hoztak létre az Egyesült Államokkal; milyen intézkedéseket kíván elfogadni a Kínával fenntartott kereskedelmi kapcsolatok kiegyensúlyozottabbá tétele érdekében; és mit fog tenni annak biztosítása érdekében, hogy az ázsiai, latin-amerikai és mediterrán régiókkal kötendő szabadkereskedelmi megállapodásokra irányuló tárgyalások hozzájáruljanak a fokozott regionális integrációhoz, ami sokkal értékesebb lenne mindkét oldal számára, mint a kétoldalú megállapodások sorozata?

Határozott meggyőződésem, hogy a többoldalú kereskedelmi rendszernek a WTO keretében történő irányítása mellett való elkötelezettségünknek ki kell egészülnie azzal, hogy erős stratégiai-gazdasági kapcsolatokat tartunk fenn főbb kereskedelmi partnereinkkel. A világgazdasági helyzetben érzékelhető alapvető átrendeződések, valamint Európa és az előretörő gazdasági erők vonatkozásában fennálló kölcsönös gazdasági függés foka miatt soha nem volt nagyobb szükség hatékony és konstruktív partnerségre Indiával, Kínával, Japánnal, Koreával, a Délkelet-ázsiai Nemzetek Szövetségéhez tartozó országokkal és a latin-amerikai országokkal, mint most. Szintén elengedhetetlen a gazdasági kapcsolatok ápolása Európa szomszédaival, például Oroszországgal és a Földközi-tenger térségének országaival. Az Egyesült Államokhoz fűződő kapcsolatunk továbbra is a globális gazdaság alapja és a világ legjelentősebb kereskedelmi viszonya.

Az Egyesült Államokról szólva el kell ismerni, hogy szabályozási előírásaink és megközelítési módjaink különbségei továbbra is akadályozzák a kereskedelmet. A kereskedelem szabályozásából származó akadályokra ritkán lehet gyors megoldásokat találni. Ugyanakkor kialakítottunk az Egyesült Államokkal egy intenzív munkaprogramot abból a célból, hogy megpróbáljuk megoldani e problémákat. A Transzatlanti Gazdasági Tanács (TEC) 2007-es létrehozása új eszközt biztosíthat, amely a szabályozásból eredő nehézségekre tereli a politika figyelmét. A következő amerikai kormány megfelelő politikai szerepvállalásával a TEC és az Egyesült Államokkal a szabályozásról folytatott párbeszédünk rengeteg lehetőséget rejt magában. Ugyanakkor nem szabad engedünk, hogy a kereskedelemmel kapcsolatos nézeteltérések elhomályosítsák azt a tényt, hogy az Uniónak és az Egyesült Államoknak elengedhetetlen közös szerepet kell betöltenie a globalizáció új szakaszának formálásában és a más országokkal – többek között. Kínával és Indiával – való konstruktív együttműködésben.

Elődöm gyakran hangoztatta, hogy az európai kereskedelempolitika számára a mindent felülmúló legnagyobb kihívás Kína; hajlok arra, hogy osszam e nézetét. Úgy vélem, roppant fontos e kapcsolat, amely mindkét fél számára igen előnyös is lehet. Kínával folytatott kereskedelmünk mérlegének hiánya szembeszökő, ami bizonyos mértékben tükrözi azt a tényt, hogy a kínai piacok nem olyan mértékben nyitottak az európai áruk, szolgáltatások és befektetések irányában, mint azt szeretnénk vagy elvárnánk. A magas szintű mechanizmus 2008-as létrehozásával a kínai fél jelezte, hogy felismerik kereskedelmünk egyenlőtlenségével kapcsolatos aggodalmainkat, ám ennek értéke nem létrehozásának szándéka, hanem az eredmények alapján lesz megítélhető. Kína vonatkozásában legfontosabb célkitűzésem olyan kapcsolat kialakítása lenne, amely elég konstruktív ahhoz, hogy keretében őszinte párbeszédet valósíthassunk meg a piacrajutás nehézségeivel kapcsolatban, ugyanakkor tekintetbe veszi egymástól való kölcsönös gazdasági függésünket és közös stratégiai érdekeinket.

Szabadkereskedelmi megállapodásainkban az erős regionális piacok kiépítése továbbra is fontos cél marad. Ennek központi jelentősége van a gazdasági partnerségi megállapodásokban, valamint ez húzódik meg azon döntéseink mögött, amelyek meghatározták a Délkelet-ázsiai Nemzetek Szövetségéhez tartozó országokkal, Közép-Amerikával, az Andok Közösség országaival, a Mercosur államaival, a Földközi-tenger térségével és a Perzsa-öböl Menti Országok Együttműködési Tanácsával folytatott tárgyalások szerkezetét. Ez a megközelítésmód gazdasági szempontból megalapozott, valamint együttes súlyt biztosít a kisebb tárgyalófelek számára az Unióval folyó tárgyalásaik során. Saját európai tapasztalatainkkal is összhangban van: a nagyobb regionális piac a gazdaság számára erőteljesebb hajtóerőt biztosít, valamint vonzóbb célpont a befektetések és a kereskedelem szempontjából. Még azokban az esetekben is, amikor nem zárkozunk el a „többsebességű” lehetőségeket kínáló megközelítésektől (mint például Délkelet-Ázsiával, a Földközi-tenger térségével és az Andok Közösség országaival kapcsolatban, amikor e rugalmasság egyszerűen csak az adott régió országainak fejlődési lehetőségei között fennálló különbségeket tükrözi), a végső célnak továbbra is az egyes régiók erősebb gazdasági integrációját kell tekintenünk.

5. Egyértelmű, hogy a Lisszaboni Szerződés ratifikálásáig a Bizottságra és a biztosokra a hatályos Szerződések vonatkoznak. Ön szerint

azonban melyek azok az intézkedések, amelyeket a Bizottság már meghozhat a Lisszaboni Szerződés hivatalos ratifikálásának megvárása nélkül? Ön elképzelhetőnek tartja-e az Európai Parlament támogatását egy olyan intézményközi megállapodás kérelmezése tekintetében, amelynek értelmében az EP a külkereskedelem terén megkapná azokat a hatásköröket, amelyeket a Lisszaboni Szerződés értelmében kapott volna meg? A Szerződésekben megállapított kötelezettségeken túlmenően milyen mértékben hajlandó Ön kibővíteni az Európai Parlamenttel a kereskedelmi ügyekben folytatott együttműködést? Hogyan képzelel el az Európai Parlamenttel szembeni elszámoltathatóságát? Saját megítélése szerint milyen tapasztalatokat és készségeket tud Ön kamatoztatni az európai uniós kereskedelmi biztosi szerepkörben?

A brit felsőházban egy évtizedes tapasztalatot szerzett elkötelezett parlamenti képviselőként szilárdan hiszek abban a szerepben, amelyet az Európai Parlament tölt be a kereskedelmi politika alakításában, az Európai Bizottsággal együttműködve, szükség esetén a Bizottságot elszámoltatva. Teljes mértékben egyetértek e parlamenti bizottsággal abban, hogy a Lisszaboni Szerződésben a közös kereskedelempolitika területére vonatkozó – különösen az Európai Parlament szerepének megerősítésére és a Tanáccsal egyenrangúvá tételére irányuló – változások hozzájárulnak majd kereskedelmi politikánk demokratikus legitimitásának és hatékonyságának erősödéséhez, különösen amennyiben a Parlament jogkörét jelentősen megerősíti. A Lisszaboni Szerződéshez vezető kormányközi tárgyalások során a Bizottság aktívan kiállt a Parlament szerepének kiterjesztése mellett.

Ennek szellemében léptek fel már elődeim, Pascal Lamy és Peter Mandelson is, akik elkötelezték magukat amellet, hogy folyamatosan tájékoztassák a Parlamentet a szakpolitikai fejleményekről és tárgyalásokról. Teljes mértékben osztom azt a nézetet, hogy e kapcsolat eredményességében fontos szerepe van annak, hogy a Bizottság e Parlamentben megjelenjen, és jóval a tárgyalások megkezdése előtt tájékoztassa Önöket arról, ha a Tanácstól tárgyalási irányelveket akar kérni. Szükséges, hogy a Parlamentnek módjában álljon megjegyzéseket fűzni e tárgyalási irányelvekhez, nyomon követni e tárgyalások előrehaladását minden fázisukban, és szükség esetén hivatalos véleményeket kidolgozni. Nagy gondot fordítanék arra, hogy ez az eljárást megőrizsem és tiszteletben tartsam.

Természetesen a Lisszaboni Szerződés ratifikálásáig a Bizottság és tagjai a jelenleg hatályos szerződések értelmében kötelesek eljárni, akárcsak a Parlament. Bár nem áll módomban kötelezettséget vállalni a Bizottság részéről a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseinek hatályba lépésüket megelőző alkalmazására, arra készen állok, hogy teljes mértékben kihasználjam a jelenlegi szabályok által biztosított teret a Parlament kereskedelempolitikai szerepvállalásának fenntartása és megerősítése érdekében.

Ezt többek között a következőket jelentené:

- Az Európai Parlament és e parlamenti bizottság teljes körű tájékoztatása a nemzetközi tárgyalások előkészítéséről, levezetéséről és lezárásáról;

- Minden lényeges információ megosztása, egyenlőképp járva el így a Parlamenttel és a Tanáccsal;
- A plenáris üléseken, az Európai Parlament (különösen e bizottság) hivatalos és nem hivatalos megbeszélésein való rendszeres részvétel az EP és a Bizottság közötti kapcsolatról szóló 2004-es keretmegállapodás szellemében;
- A kereskedelem területén jelentkező főbb kihívások vonatkozásában a Parlament véleményének kikérése és figyelembe vétele, valamint amennyiben lehetséges, ezen ajánlások továbbvitele.

Mindezen felül azt is meg kell jegyezni, hogy a jelenleg tárgyalt összetett megállapodások általános jellegükből adódóan jellemzően olyan területekre is kiterjednek, amelyek esetében a Parlament számára biztosított a beleszólás joga a végső megállapodások keretében. Öröndetesnek tartom, hogy ez így van.